

Půlnoc

2005

Je 22.00.

Nestvůra se blíží.

Maso v lednici je stejně studené jako kamna.

Motiv se stále opakuje.

„Nespíchej tolik,“ říká si podnapilí muž se spoustou dobrých nápadů.

Zapadlo slunce.

Nikdo Ho neuvidí, jak počítá schoulený pod dekou na zvlhlé trávě padající hvězdy.

Tu pravou každopádně propásne. Přání nepřání, hodně much se líně protahuje a On se dívá na propadající se stěny. Nakonec vytáhne MASO z lednice, dlouho ho vaří a ještě déle ho jí.

Nestvůra se blíží. On nic netuší, polyká sousto po soustu, pozoruje muší stín proložený dvěma sendviči se šunkou a beznadějně civí na hvězdné nebe. Nikdo Mu tu nemůže říci:

„Vás by měli zavřít pro opilost,“ (v těch slovech se skrývá: „Měli by tě hajzle zavřít, poněvadž se bojím tý tví svobody. Kdo je takhle svobodnej, měl by, kurva, skončit na kříži. Tady chcem žít jinak.“)

Nestvůra se přiblíží na metr k Němu. Vycení na Něho své žluté zkažené zuby, odkryje hnisající boláky na dásních a jen tak mimochodem praví: „Myslím, že už Tě mám.“

On, s plnou pusou uvařeného masa, udiveně vzhlédne, škytne a opáčí: „Ve snu jsem viděl skotačícího klokana, měl na sobě indiánskou bedrožku a hrozně halekal. Mám spoustu dobrých nápadů, a proto na mně nemůžeš!“

Ticho proplulo kolem Něho a nestvůry, jen zakývalo hlavou a bez dunících zvonů prošlo zdí a zakopalo se hluboko pod mrtvou zem. Mezitím se 23 hodina přiblížila k půlnoci. Děti klidně oddechují ve svých postýlkách, Kristus z kříže nenápadně mrká na prsatou děvku a slunce bylo už dávno spolknuto obzorem.

On se zasmál a dojedl MASO. Nestvůra se odtáhla pod nic nevyjadřující nevědomí. Čeká na další večer, kdy Ho snad už dostane.

Měsíc si zapálil cigaretu, vše tiše pozoroval, jen tak, z povzdálí. Do ničeho nezasahoval, jen sledoval jak jedna krásná slečna přišla o své panictví. Opravdu. On za to nemohl. Snažil se vše vidět objektivně a s nadhledem uplynulých let. Jen se Mu to prostě vymklo z rukou a penisu.

Stalo se.

Krásná dívka se stala ženou.

Měsíc odklepal popel do kříšťálového poháru a znenáhla odbila půlnoc.

A On, On s tolika dobrými nápady se vzpřímil a zašeptal: „Budlídádídídílím.“

Bylo to Jeho zaříkávadlo.

Zahnalo dětem z postýlek zlé nestvůry a zanechalo na Jeho tváři úsměv.

Pootočil se, bradu vzhůru, oči upřené do nebe. MASO už není.

Zamyslel se nad tou jiskřivou srpnovou temnotou.

Opět položil hlavu na polštář, vzal si do úst chemikálii, a usnul.

Noc na Něho působila svou uklidňující silou, ráno bylo v nedohlednu.

Nikdo nikdy se nedozví proč zemřel. On, jenž dokázal odehnat nestvůru, sníst MASO a vykouzlit na dětské tváři úsměv.

Dobrou noc krásné slečny, milé děti a lidi. Ať vás půlnoc neuštkne...